



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Aleny Pavlíčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně: **Mgr. L. T. K.**
zastoupená advokátem Mgr. Miroslavem Burgetem
sídlem Aloise Krále 10, Prostějov

proti
žalovanému: **náměstek ministra vnitra pro státní službu**
sídlem Jindřišská 34, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2017, čj. MV-113857-10/OSK-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správními orgány

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2017 (dále jen jako „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí státního tajemníka v Ministerstvu zdravotnictví (dále jako „státní tajemník MZdr“ nebo „služební orgán“) ze dne 14. 8. 2017, čj. MZDR 37900/2017-1/ST (dále jen jako „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje:

převедena na jiné služební místo dle § 61 odst. 1 písm. b) zákona č. 234/2014, o státní službě, ve znění účinném do 28. 2. 2019 (dále jen jako „zákon o státní službě“).

2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. Žalobkyně byla rozhodnutím státního tajemníka MZdr ze dne 26. 11. 2015, čj. MZDR 53809/2015/PER, jmenována na služební místo představeného – náměstkyně pro majetkové a mezinárodní věci v Ministerstvu zdravotnictví, zařazeného do 16. platové třídy, s výkonem služby v oborech služby Hospodaření s majetkem státu a jeho privatizace, Finanční a ekonomická spolupráce se zahraničím, Zahraniční vztahy a služba a Veřejné investování a zadávání veřejných zakázek, se služebním označením vrchní ministerský rada – náměstek pro majetkové a mezinárodní věci a se služebním působištěm v Praze.
4. Rozhodnutím státního tajemníka MZdr ze dne 29. 12. 2016, čj. MZDR 73375/2016-1/PER, částečně změněným odvolacím rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 5. 2017, čj. MV-40223-11/OSK-2017, byla žalobkyně dle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě odvolána ze služebního místa představeného s účinností dnem doručení (tj. 10. 1. 2017), a to v důsledku nové vnitřní systemizace pro rok 2017, kterou byla zrušena celá sekce majetkových a mezinárodních věcí.
5. Rozhodnutím státního tajemníka MZdr ze dne 9. 1. 2017, čj. MZDR 73375/2016-2/PER, byla žalobkyně s účinností od 11. 1. 2017 zařazena mimo výkon služby z organizačních důvodů dle § 62 odst. 1 zákona o státní službě, toto rozhodnutí však bylo k odvolání žalobkyně rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 5. 2017, čj. MV-40242-2/OSK-2017, zrušeno a věc vrácena státnímu tajemníkovi MZdr k novému projednání.
6. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 14. 8. 2017 rozhodl státní tajemník MZdr tak, že dle § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě převedl žalobkyni s účinností od 28. 8. 2017 na služební místo vrchního ministerského rady v oddělení legislativy zdravotních služeb a přímo řízených organizací (LEG/2), v odboru legislativním, v oboru služby: Legislativa a právní činnosti, a se služebním působištěm v Praze, zařadil ji do 15. platové třídy a 12. platového stupně a určil jí měsíční plat ve výši 54 140 Kč skládající se z platového tarifu ve výši 45 140 Kč a osobního příplatku ve výši 9 000 Kč. Toto rozhodnutí odůvodnil tak, že opakovaně zjišťoval, jaká volná služební místa jsou aktuálně k dispozici a na které lze žalobkyni převést, a to nejprve na Ministerstvu zdravotnictví. Opětovně dospěl k závěru, že přímé převedení žalobkyně na neobsazená služební místa, na která již byla vyhlášena výběrová řízení, není možné, a to s ohledem na předvídatelnost rozhodování, právní jistotu žadatelů ve výběrových řízeních a zásady správního řízení. Odkázal na § 24 odst. 5 zákona o státní službě, v tomto ustanovení se však jedná o nevyhlášení výběrového řízení, nikoli o jeho zrušení, jak by bylo nutno postupovat v tomto případě. Na takové služební místo, na něž je vyhlášeno výběrové řízení, proto nelze pohlížet jako na volné a vhodné služební místo. Následně státní tajemník MZdr uvedl seznam neobsazených služebních míst na Ministerstvu zdravotnictví, která přicházela v úvahu pro převedení žalobkyně a která zhodnotil. Rovněž uvedl, že prošel elektronickou evidencí obsazovaných služebních míst v Informačním systému o státní službě (ISoSS), v níž žádné vhodné místo pro žalobkyni nenalezl, a poptával jiné služební úřady prostřednictvím přímého oslovení, z čehož však zjistil, že žádné nabízené místo není pro žalobkyni vhodné z důvodu nesplnění základních požadavků na jejich výkon žalobkyní. Ostatní dotazované

služební úřady na dotazy buď nereagovaly, nebo nedisponovaly vhodným volným služebním místem ve vztahu k platovým třídám, požadavkům na odborné zaměření vzdělání, stupni bezpečnostní prověrky, jazykovým předpokladům, oboru služby apod. K návrhu žalobkyně státní tajemník MZdr oslovil též služební úřady v Brně, přičemž obdržel pouze negativní odpovědi, že volnými místy v daných platových třídách nedisponují, nebo služební úřady na dotaz nereagovaly.

7. Státní tajemník MZdr proto dospěl k závěru, že místo vrchního ministerského rady v oddělení legislativy zdravotních služeb a přímo řízených organizací (LEG/2), v Legislativním odboru na Ministerstvu zdravotnictví je pro žalobkyni vhodné z těchto důvodů: 15. platová třída představuje pro žalobkyni nejmenší platový pokles, což považuje státní tajemník MZdr za zásadní. Jde o služební poměr na dobu neurčitou. Žalobkyně splňuje požadavek odborného vysokoškolského právního vzdělání, má tedy příslušné vzdělání a kvalifikaci pro dané služební místo. Druh práce z hlediska zdravotní způsobilosti nevykazuje podstatnou změnu od předchozí vykonávané práce žalobkyně. Dosavadní odborná praxe žalobkyně je vhodná pro toto místo, neboť široké pracovní zkušenosti z předchozích pracovních pozic ji plně opravňují k výkonu služby v daném oddělení, součástí sekce majetkových a mezinárodních věcí byl odbor mezinárodních věcí a Evropské unie, který zabezpečoval tvorbu a realizaci mezinárodní spolupráce, včetně koordinace plnění úkolů vyplývajících z členství ČR v Evropské unii, odbor veřejných zakázek, který komplexně zabezpečoval postupy při zadávání veřejných zakázek v působnosti Ministerstva zdravotnictví, odbor hospodářské správy, který zabezpečoval výkon působnosti v oblasti majetku a činnosti hospodářského a správního charakteru, včetně přípravy vnitřních předpisů, a samostatné oddělení majetkové a správní, které zajišťovalo metodickou a koordinační činnost ve věcech majetkových přímo řízených organizací. Jelikož v působnosti žalobkyně byla mj. koordinace a zabezpečení úkolů spojených s nakládáním s majetkem přímo řízených organizací, žalobkyně bude pro legislativní oddělení zdravotních služeb velkým přínosem, neboť zde může využít praktické zkušenosti získané na předchozím služebním místě. Žalobkyně navíc vykonávala službu i v průřezových činnostech, kdy její sekce připravovala věcné záměry zákona, návrhy paragrafového znění zákonů a návrhy podzákonných norem a jejich změn ve své působnosti, sledovala vývoj práva v EU, aplikaci v zemích EU, poskytovala informace a zprostředkovávala výklad příslušných předpisů EU, podílela se na úpravě a tvorbě legislativy v souladu s požadavky EU, mezinárodních smluv a závazků vládních organizací, revizi překladů a evidenci předpisů EU, zpracovala připomínky a účastnila se připomínkových řízení k návrhům právních předpisů, zajišťovala vnitroresortní připomínkové řízení, připravovala zprávy, návrhy, stanoviska a informace určené pro vládu, Parlament, Bezpečnostní radu státu a jejich orgány, předkládala materiály koncepční povahy atd., fakticky tak žalobkyně vykonávala činnosti, které mj. zajišťuje oddělení legislativy zdravotních služeb a přímo řízených organizací. Činnosti vykonávané na novém služebním místě mají i mezinárodní přesah, což odpovídá dosavadní praxi žalobkyně, ačkoliv na novém služebním místě se bude zabývat jen určitým segmentem mezinárodní spolupráce. Služební hodnocení s vynikajícími výsledky rovněž žalobkyni kvalifikuje pro odborně velmi zodpovědnou činnost. Obor služby Legislativa a právní činnost se sice neshoduje s obory služby, ve kterých měla žalobkyně osvědčeno vykonání státní úřednické zkoušky, avšak vzhledem k charakteru daných oborů a s tím spojených činností a její

dosavadní práci státní tajemník MZdr konstatoval, že právní a legislativní znalosti jsou jedním z klíčových společných znaků s oborem Legislativa a právní činnost a žalobkyně má široké právní znalosti, které získala za svou profesní kariéru. Dále jako další důležité kritérium bylo posouzeno i místo výkonu služby v Praze na Ministerstvu zdravotnictví, jelikož jde o relativně nejmenší zásah do osobních poměrů žalobkyně, kdy z důvodu znalosti prostředí lze očekávat rychlé začlenění do nového organizačního útvaru.

8. Dále státní tajemník MZdr rozhodl o platu, kdy v souladu s přílohou č. 1 k zákonu o státní službě bude žalobkyně vykonávat činnosti charakteristické pro 15. platovou třídu, proto byla do této třídy zařazena a podle praxe jí byl přiřazen příslušný platový stupeň. Dosavadní výše osobního příplatku žalobkyně činila 33 000 Kč, státní tajemník MZdr však musel žalobkyni přidělit osobní příplatek v souladu se zásadou rovnosti odměňování při výkonu srovnatelných činností za srovnatelných podmínek, přičemž osobní příplatek ve stanovené výši 9 000 Kč dle něj odpovídá výši příplatků státních zaměstnanců zařazených do téhož odboru s obdobným výsledkem služebního hodnocení, jaké naposledy získala žalobkyně.
9. K odvolání žalobkyně žalovaný napadeným rozhodnutím toto odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Doplnil spisový materiál o některé podklady, přičemž dospěl k závěru, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a je věcně správné. K námitce žalobkyně ohledně porušení zásady materiální pravdy žalovaný zrekapituloval vyhledávání vhodného a volného služebního místa, které podnikl státní tajemník MZdr, a podotkl, že státní tajemník MZdr nevycházel pouze z volných služebních míst ve svém úřadě, ale i v jiných služebních úřadech, a to jak prostřednictvím ISoSS, tak komunikace s ostatními služebními úřady, toto prováděl opakovaně a vše řádně zadokumentoval. Zjištění skutkového stavu v rozsahu požadovaném žalobkyní, tedy zjištění všech volných služebních míst v 16. a 15. platové třídě, nepožaduje ani správní řád, když stanoví, že má být zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro soulad s požadavky v § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „správní řád“). Není tak nutné zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, tj. objektivní pravdu, ale zjistit takové množství relevantních informací, které postačují pro příslušné účely daného úkonu, aby nebyl v rozporu se zásadou legality, zákazu zneužití pravomoci a správní úvahy, proporcionality a ochrany dobré víry, ochrany veřejného zájmu, nestranného přístupu a legitimního očekávání. Žalovaný výše uvedený postup státního tajemníka MZdr považuje za dostačující, jelikož ten použil k shromáždění přehledu volných služebních míst všechny jemu dostupné prostředky a vše zjistil v takovém rozsahu, že mu umožnil nalézt vhodné služební místo a rozhodnout o převedení žalobkyně. K námitce nespolupráce s jinými služebními úřady žalovaný uvedl, že státní tajemník MZdr oslovil jiné služební úřady opakovaně, zatímco vyhledával volná služební místa prostřednictvím ISoSS. Takový postup lze považovat za zcela dostačující, navíc pro převedení do jiného služebního úřadu by byl nutný souhlas tohoto služebního úřadu, státní tajemník MZdr by tak nemohl rozhodnout o převedení, pokud by souhlas neměl.
10. K námitce nepředvídatelnosti prvostupňového rozhodnutí pro žalobkyni žalovaný konstatoval, že bylo postupováno v souladu se zákonem o státní službě a postup tak

nemohl být nepředvídatelný, žalobkyně se seznámila s podklady pro rozhodnutí, předchozí projednání převedení státního zaměstnance na jiné služební místo je sice možné doporučit, ale zákon o státní službě ani jiný předpis tento postup nepředpokládá a absence projednání nezpůsobuje nezákonnost.

11. K tomu, že činnosti vykonávané na předchozí pozici nekorespondují s činnostmi na novém služební místě, žalovaný podotkl, že služební orgán hodnotil jednotlivá hlediska vhodnosti služebního místa a tyto úvahy jsou v prvostupňovém rozhodnutí řádně uvedeny. Žalovaný vypsál činnosti, za něž odpovídá oddělení legislativy zdravotních služeb a přímo řízených organizací, a neztotožnil se s námitkou žalobkyně, že činnosti na jejím předchozím služební místě byly zaměřeny zejména na nakládání se státním majetkem a tendry, když z organizačního řádu Ministerstva zdravotnictví dle něj plyne, že žalobkyně vykonávala i legislativní činnost a činnost související se členstvím ČR v Evropské unii v působnosti Ministerstva zdravotnictví a koordinaci činností ve svěřené oblasti, tedy činnosti, které jsou vykonávány i na služební místě v oddělení legislativy. Správní orgán I. stupně přihlédl i k dosaženému vzdělání žalobkyně, které je nezbytným předpokladem a požadavkem pro výkon služby na novém služební místě. Co se týče poklesu platu žalobkyně o 50 % a tím nevhodnosti a nerovnocennosti služebního místa, žalovaný podotkl, že vhodnost nelze s rovnocenností zaměňovat. Rovnocenné by bylo pouze služební místo, které by se shodovalo ve všech bodech s místem původním, což by však komplikovalo jakékoli převedení státních zaměstnanců a postup dle § 61 zákona o státní službě by se stal nereálným. Zákon dále nepředpokládá převedení na rovnocenné místo bez souhlasu a na nerovnocenné se souhlasem. Na jiné vhodné místo lze státního zaměstnance dle § 61 zákona o státní službě ze zákonem daných důvodů převést i bez jeho souhlasu. Služební místo, na něž byla žalobkyně převedena, je pouze o jednu platovou třídu níže než místo původní, žalobkyně přitom podle dosaženého vzdělání a přílohy č. 1 k zákonu o státní službě může vykonávat službu na místě zařazeném do 12. až 16. platové třídy, státní tajemník MZdr však přihlédl k její dosavadní praxi a zkušenostem, kdy primárně vyhledával místa ve 14. až 16. platové třídě. 15. platová třída je přitom druhou nejvyšší třídou, kterou lze služební místo klasifikovat, přičemž to, že byl státní zaměstnanec zařazen do 16. platové třídy, nezakládá nárok na to, aby tak byl klasifikován po celou dobu své služby. Žalobkyni rovněž nemohl být přiznán příplatek za vedení, jelikož služební místo, na něž byla převedena, není místem představeného, přitom před vydáním prvostupňového rozhodnutí nabídl státní tajemník MZdr žalobkyni služební místo představeného – ředitele odboru ve 14. platové třídě v Úřadu vlády, avšak následně akceptoval vyjádření žalobkyně, že toto místo pro ni není vhodné. Při stanovení osobního příplatku, který byl stanoven v souvislosti s převedením na jiné služební místo podle § 149 odst. 3 zákona o státní službě, vycházel státní tajemník MZdr z výsledků služebního hodnocení žalobkyně za rok 2016, kde žalobkyně dosahovala vynikajících výsledků a byla uznána vynikajícím všeobecně uznávaným odborníkem, musel však postupovat též v souladu se zásadou rovnosti v odměňování. Žalobkyni byl přiznán osobní příplatek v nejvyšší výši, když zaměstnancům stejného oddělení, kteří dosáhli ve služebním hodnocení vynikajících výsledků, byl přiznán příplatek o 500, resp. 1 000 Kč nižší. Bylo nutné rovněž zohlednit, že převedením na nové služební místo došlo též ke snížení rozsahu vykonávaných činností a ke změně způsobu jejich výkonu, což odůvodňuje snížení

osobního příplatku v souladu s § 149 odst. 3 zákona o státní službě. Plat byl tedy stanoven v souladu s právními předpisy.

12. K námitce, že služební orgány jsou povinny vyhledávat vhodné volné služební místo po celou dobu, co je státní zaměstnanec mimo výkon služby, žalovaný uvedl, že žalobkyně nebyla fakticky zařazena mimo výkon služby, jelikož toto rozhodnutí bylo v odvolacím řízení zrušeno s účinky ke dni vykonatelnosti zrušeného rozhodnutí a žalobkyni byl doplacen plat do plné výše, což pokračovalo až do vykonatelnosti prvostupňového rozhodnutí, kterým byla převedena na jiné služební místo. Navíc z postupu státního tajemníka MZdr je zřejmé, že se neomezil pouze na jednorázové zjištění volných služebních míst, ale tato zjištění prováděl opakovaně. Co se týče rozporu postupu služebního orgánu s Listinou základních práv a svobod, žalovaný konstatoval, že lze stanovit podmínky a omezení pro výkon některých povolání, zde upravuje tyto poměry zákon o státní službě, jde tedy o omezení vyplývající ze zákona a související se specifickou povahou služebního poměru státních zaměstnanců. Obdobná forma změny je běžná např. ve věci služebního poměru vojáků a příslušníků bezpečnostních sborů. Jako nedůvodnou posoudil žalovaný i námitku nutného souhlasu státního zaměstnance s převedením, jelikož žalobkyně byla odvolána ze služebního místa představeného v důsledku zrušení jejího místa podle nové systemizace, zde není souhlas státního zaměstnance nutný. Při převedení dle § 61 zákona o státní službě není zařazení do stejné platové třídy podmínkou, místo je vhodné, pokud odpovídá i dalším kritériím. Pokud je místo ve stejné platové třídě, ještě to neznamená, že je místem vhodným. V případě převedení dle § 61 zákona o státní službě se nejedná o změny služebního poměru dle § 70 odst. 1 až 3 zákona o státní službě. Ustanovení § 70 odst. 3 zákona o státní službě nelze vykládat tak, že se použije na každý případ změny služebního poměru v důsledku zrušení služebního místa z důvodu změny systemizace. Žalovaný doplnil, že § 61 zákona o státní službě počítá s možností snížení platu v důsledku převedení a nepodmiňuje to souhlasem státního zaměstnance, odlišná je situace pouze při převedení ze zdravotních důvodů, kdy je snížení kompenzováno doplatkem k platu. Pokud se tedy jedná o převedení na vhodné služební místo, lze převést státního zaměstnance dle § 61 zákona o státní službě i bez jeho souhlasu. Žalovaný dále podotkl, že žalobkyně nebyla v důsledku zrušení příslušného rozhodnutí zařazena mimo výkon služby, vyhlášené výběrové řízení nelze z důvodu postupu dle § 61 zákona o státní službě zrušit. Státní zaměstnanec se může zúčastnit výběrového řízení na takové služební místo, pokud splňuje příslušné požadavky a předpoklady. Zákon neupravuje povinnost státního zaměstnance hlásit se do výběrových řízení, je to tak jen jeho další možností, nikoli povinností, na zařazení na služební místo a na jmenování na služební místo představeného přitom není nárok.

II. Obsah žaloby

13. Žalobkyně v prvním žalobním bodu namítla, že žalovaný i státní tajemník MZdr neúplně zjistili skutkový stav. Celá řada služebních orgánů na dotaz ohledně volných míst nijak nereagovala, ISOSS není úplný a nemusí obsahovat všechna volná místa. Správní orgány tak neměly ucelený přehled o všech volných místech, na která by bylo možné žalobkyni převést. Pouze po zjištění všech takových volných služebních míst mohlo být vybráno vhodné služební místo pro převedení žalobkyně. Pokud zjištěna nebyla, měla být žalobkyně převedena mimo výkon služby a státní tajemník MZdr

měl opakovaně provádět zjišťováním volných služebních míst. Pokud by nebylo vhodné místo nalezeno, skončil by služební poměr žalobkyně a měla by nárok na odbytné. Pokud si je žalovaný vědom, že ISOSS není kompletní, nemůže bez doplnění skutkových zjištění potvrdit rozhodnutí, které vychází právě z neúplného zjištění skutkového stavu. Prvostupňové rozhodnutí nevycházelo ze skutkového stavu v době rozhodování a vadu neodstranil ani žalovaný, když sám následně komplexně nezjišťoval, jaká je situace ohledně volných vhodných služebních míst. Dostupnost služebních míst se přitom v čase rychle mění a je tak nezbytné vždy vycházet z aktuálního a úplně zjištěného skutkového stavu. Poslední lustrace navíc byla provedena s parametry pracoviště v Praze a nemohla tak zjistit volná místa v Brně. Správní orgány rovněž porušily zásadu spolupráce, jelikož služební úřady mezi sebou nespolupracovaly, když nereagovaly na dotazy ohledně volných služebních míst. Pokud nelze donutit ostatní služební úřady k odpovědi, nelze tuto chybu přičítat k tíži žalobkyni. Nebyly podniknuty pokusy o telefonický dotaz, není problém dotaz urgovat. Pokud služební orgán nemá přehled o všech potenciálně vhodných služebních místech, nemůže spolehlivě uzavřít, že služební místo, kam byla žalobkyně převedena, je nejvhodnější volné služební místo. Nebyla tak respektována zásada šetření oprávněných zájmů osob, jichž se činnost týká, vyjádřená v § 2 odst. 3 správního řádu.

14. Dále žalobkyně uvedla, že rozhodnutí bylo pro ni nepředvídatelné. Nikdo žalobkyni nesdělil, jaké volné služební místo pro ni považuje za vhodné, nikdo jí nedal na výběr, ani jí neoznámil, že bude na nějaké konkrétní místo převedena. Když se při seznamování s podklady dotázala, co s ní státní tajemník MZdr zamýšlí, bylo jí sděleno, že je to tajné. V obdobném typu řízení není na místě utajovat informace a postupovat čistě vrchnostensky a bez ohledu na postoj státního zaměstnance, neboť musí být šetřena jeho práva. Žalovaný sice uvedl, že projednání není povinné, avšak pokud mají být šetřena práva zaměstnance, je projednání nezbytné. Dojde tak zároveň k minimalizaci zásahů do práv a oprávněných zájmů státního zaměstnance, který se může vyjádřit a připravit se na to. Takto však nebylo u žalobkyně postupováno a do vydání prvostupňového rozhodnutí byla v nejistotě. Pokud není žádné vhodné místo volné a státní zaměstnanec nesouhlasí se zařazením na jiné (nerovnocenné) místo, měl by být dle § 62 odst. 1 zákona o státní službě zařazen mimo výkon služby.
15. V třetím žalobním bodu žalobkyně namítla, že služební místo, na něž byla převedena, není vhodné ve smyslu zákona o státní službě, služební orgány se dopustili nesprávného právního hodnocení a nedostatečně zjistili skutkový stav ohledně vhodnosti daného služebního místa. Žalobkyně byla převedena na služební místo v oboru Legislativa a právní činnost, přičemž v prvostupňovém rozhodnutí je uvedeno několik argumentů, proč ji bylo možno na toto místo převést, ačkoliv se vůbec neshodují obory služby. Žalobkyni však s nimi nesouhlasí. Každé ministerstvo jistě má legislativní odbor, ovšem sekce řízená žalobkyní měla zcela jiné zaměření, a to zejména na nakládání se státním majetkem a tendry. Pravidla pro danou oblast platí pro všechny státní orgány stejně, bez ohledu na resort, a nesouvisí většinou s odborným zaměřením tendrů. Tematika zdravotnictví tak nemá na tuto oblast téměř žádný vliv. Tento obor tak není obdobný oboru legislativa a právní činnosti na Ministerstvu zdravotnictví. Toto mohlo být jednoduše odhaleno, pokud by s žalobkyní tyto skutečnosti někdo projednal. Není pravdou ani to, že předchozí a nové služební místo mají podobný okruh činností. Činnosti, které žalobkyně vykonávala, nekorespondují s činnostmi, které vykonává na služebním místě, kam byla převedena. Nové služební

místo je nevhodné i z důvodu poklesu platu na straně žalobkyně o 50 %, což nelze učinit bez souhlasu žalobkyně. Takové služební místo není vhodné ve smyslu rovnocennosti. Převod na jiné nerovnocenné místo je možný pouze se souhlasem státního zaměstnance. Pokud není možné převedení na rovnocenné ani nerovnocenné místo, je nutné zařadit státního zaměstnance mimo výkon služby. Ačkoliv se tedy jedná o pozici pouze o jeden platový stupeň nižší, rozdíl v platu činí 54 000 Kč měsíčně, což dle žalobkyně není možné akceptovat jako převedení na jiné vhodné místo. V 15. platové třídě nejsou všechna místa stejná a stejně finančně hodnocená, když do ní spadají někteří náměstci i některá v podstatě referentská místa. Pokud měla být žalobkyně převedena na místo v této třídě, mělo to být na funkci náměstka nebo jiného představeného, což by bylo ekvivalentní. Současná pozice žalobkyně je v 15. platové třídě nejnižší možná a je spíše pravidlem, že je zařazena ve 14. platové třídě. Je nutno vycházet z faktického obsahu daných služebních míst. Služební orgány nezohlednily, že žalobkyně byla na pozici představeného, měla příplatek za vedení, bonusy na jazykovou přípravu, služební automobil a prestižní místo náměstka. Po převedení žalobkyně o všechny tyto bonusy přišla a je fakticky řadovým referentem. Nemůže se dokonce účastnit ani výběrových řízení na služební místo představeného, kdy by lepší pozici měla i při zařazení mimo výkon služby. Vhodnost měla být posuzována ve vztahu k původnímu služebnímu místu i s tím rizikem, že žádné takové místo volné nebude a žalobkyně bude muset být zařazena mimo výkon služby. Nelze totiž ztotožňovat nejvhodnější volné služební místo a volné služební místo ve smyslu vhodné náhrady za původní služební místo. Postup, kdy s žalobkyní nebylo převedení nijak konzultováno, je v rozporu se zákonem i s lidskými právy, kdy je úředník nucen konat zcela odlišnou práci za zcela odlišných podmínek, než se sám rozhodl vykonávat. Nelze žalobkyni vrchnostensky nutit vykonávat něco úplně jiného a za jiných podmínek, nebo očekávat, že to vzdá, nejlépe bez odbytného. Nic by při posvěcení daného postupu nebránilo tomu, aby v budoucnu byla převedena na místo v ještě nižší platové třídě. Pokud by mohl být náměstek při zrušení místa vždy převeden na nižší služební místo, ustanovení o odbytném by se stalo v podstatě obsoletním.

16. Nakonec žalobkyně namítla, že nesouhlasí s názorem, že zahájení výběrového řízení je překážkou pro to, aby na takové služební místo mohla být převedena. Výběrové řízení je typické tím, že uchazeč nemá jistotu, kolik uchazečů se přihlásí a zda bude nakonec vybrán. Žalobkyně poukázala na § 23 odst. 2 zákona o státní službě, přičemž podotkla, že právě služební orgány, které výběrová řízení vyhlašují, si musí být vědomy, že jsou zde osoby zařazené mimo výkon služby nebo ty, které mají být na jiné vhodné místo převedeny, čímž jsou vytvářeny překážky, kterými je nepřevodění zdůvodněno. Přesto je vypsání výběrového řízení preferováno.

III. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.
18. K prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že státní tajemník MZdr nezjišťoval pouze neobsazená služební místa ve svém úřadu, ale i vhodná služební místa v jiných služebních úřadech, a to jak prostřednictvím ISoSS, tak komunikace s ostatními úřady, vše opakovaně. Tento postup shledal žalovaný jako dostatečný, jelikož bylo použito všech dostupných prostředků, tedy bylo učiněno, co bylo v kompetencích a možnostech státního tajemníka MZdr. Tento přehled volných a vhodných míst navíc

stačil k tomu, aby bylo možné nalézt pro žalobkyni vhodné služební místo a rozhodnout o jejím převedení. Zásadu materiální pravdy je nutno vykládat s ohledem na požadavek procesní ekonomie, řízení by mělo být vedeno co nejúčelněji, nejrychleji a nejlevněji. Musí tak být zjištěn pouze stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Smyslem zjišťování volných služebních míst je nalezení volného místa, které by bylo vhodné pro převedení žalobkyně. Zákon ani metodický pokyn náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 1/2016 však nestanoví povinnost převést státního zaměstnance na nejvhodnější služební místo ze všech volných služebních míst v celé státní správě. Pokud služební orgán vyhodnotil volné služební místo jako vhodné, mohl přestat s ověřováním volných míst, neboť další shromažďování by bylo nadbytečné. Žalovaný v odvolacím řízení pouze přezkoumal vhodnost daného místa, na něž byla žalobkyně převedena, a existenci důvodů pro postup dle § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě, přičemž shledal dané místo jako vhodné a podmínky pro převedení jako splněné. Spisová dokumentace obsahovala dostatek podkladů, a proto nebyl důvod pro doplňování dokazování. Žalovaný nespochybňuje okamžik, k němuž má být skutkový stav zkoumán, nelze jej však absolutizovat, neboť je rozhodující, jaké skutečnosti mají být zkoumány. Pokud žalovaný shledal místo, kam byla žalobkyně převedena, jako vhodné, nové opatřování podkladů by bylo nadbytečné a nevhodné a došlo by k porušení zásady dvojinstančnosti. V otázce nespolupráce žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

19. K námitce nepředvídatelnosti žalovaný podotkl, že institut převedení je standardním zákonným postupem, státní tajemník MZdr postupoval v souladu se zákonem o státní službě a jeho postup tak nemohl být nepředvídatelný. Žalobkyně byla vyzvána k seznámení se s podklady a byl jí dán prostor k vyjádření, byla tedy seznámena i s přehledem volných služebních míst, která měl státní tajemník MZdr k dispozici. Žalobkyně se tak mohla vyjádřit, což však neučinila, mohla navrhnout i jiné vhodné služební místo. Neuplatnění práv žalobkyní nemůže být přičítáno k tíži služebním orgánům.
20. Co se týče námítky vhodnosti služebního místa, na něž byla žalobkyně převedena, žalovaný odkázal zejména na obsah napadeného rozhodnutí a doplnil, že žalobkyně na předchozím služebním místě nevykonávala jen činnost zaměřenou na nakládání se státním majetkem a tendry, jak tvrdí, ale i legislativní činnosti a činnosti související s členstvím ČR v EU v působnosti Ministerstva zdravotnictví a koordinační činnosti. Samotné ustanovení § 61 zákona o státní službě počítá s možností snížení platu státního zaměstnance v důsledku jeho převedení. Zákon ani jiný právní předpis nestanoví služebnímu orgánu povinnost převést státního zaměstnance jen na rovnocenné služební místo nebo vyhledávat nejvhodnější služební místo ze všech volných míst, resp. ze subjektivního pohledu státního zaměstnance. Neexistuje nárok na převedení na služební místo, které státní zaměstnanec subjektivně vnímá jako nejvhodnější. Absence nároku na zařazení nebo jmenování na konkrétní služební místo plyne přímo z § 23 odst. 2 zákona o státní službě a není důvod, aby existoval v rámci rozhodování o převedení státního zaměstnance. Žalobkyně nemohla být v nejistotě, neboť nevykonávala službu z důvodu překážek na straně služebního úřadu ve smyslu § 106 odst. 3 zákona o státní službě, kdy jí po celou dobu byl poskytován plat ve výši 100 %, a s běžnou praxí při převádění státního zaměstnance na jiné služební místo byla ze své pozice představeného – náměstkyně pro řízení sekce obeznámena. Přitom si musela být vědoma i možnosti převedení na jiné služební

místo, které není služebním místem představeného. Žalobkyně se v průběhu řízení k nevhodnosti ostatních služebních míst, která nebyla místem představeného, nevyjádřila, žádné konkrétní volné služební místo nenavrhla a nevyužila ani možnost přihlásit se do výběrových řízení, i když byla poučena, že na služební místo, kam je vyhlášeno výběrové řízení, převedena být nemůže. Tento postup žalobkyně nelze přičítat k tíži služebních orgánů.

21. K poslednímu žalobnímu bodu pak žalovaný podotkl, že § 23 odst. 2 zákona o státní službě se nevztahuje jen na uchazeče ve výběrovém řízení, ale i na všechny státní zaměstnance, žalobkyně se mohla do výběrových řízení sama přihlásit a v uplatňování jejích práv jí nebylo bráněno. Pokud se rozhodla do výběrových řízení nepřihlásit, nelze to klást k tíži žalovanému.

IV. Replika žalobkyně, duplika žalovaného a triplika žalobkyně

22. Žalobkyně v replice ze dne 20. 12. 2018 k vyjádření žalovaného uvedla, že žádné místo, které vyplývalo ze spisu v době, kdy do něj nahlížela, za vhodné nepovažovala, proto také žádné nenavrhla. K nevhodnosti se nemohla vyjádřit i proto, že jí nikdo nesdělil, zda bude převedena na jiné služební místo, nebo zda bude zařazena mimo službu, natož aby jí někdo sdělil konkrétní služební místo. K nabídce místa na Úřadu vlády se žalobkyně vyjádřila, a to tak, že je nevhodné. V rámci převedení na nové služební místo jsou navíc zpochybňovány odborné předpoklady žalobkyně pro výkon daného služebního místa a byla v rámci hodnocení vyzvána k vykonání úřednické zkoušky. I státní správa tak má zřejmě pochybnosti, zda místo, na něž byla převedena, je pro ni vhodné a odpovídající jejím schopnostem a odborným dovednostem. Po zrušení Sekce majetkových a mezinárodních věcí na Ministerstvu zdravotnictví navíc bylo postupováno rozdílně, když místo vedoucího oddělení veřejných zakázek, které vzniklo z odboru veřejných zakázek, bylo obsazeno dne 2. 1. 2017 bez výběrového řízení osobou, která již předtím byla vedoucí jednoho z oddělení v rámci zrušeného odboru, žalobkyni ani řediteli zrušeného odboru však tato pozice nebyla nabídnuta. Rovněž bylo volné místo ředitele odboru hospodářské správy, žalobkyni však nabídnuto nebylo a bylo obsazeno osobou, která nebyla dosud ve služebním poměru. Tyto pozice patřily do dřívější sekce vedené žalobkyní a žalobkyně na ně měla příslušné obory služby. Jednalo se o pozice představených s odpovídajícími příplatky za vedení a možností se účastnit výběrových řízení na jinou pozici představeného. Od zrušení služebního místa žalobkyně tak nebyl dán zájem na jejím zařazení na jiné vhodné (rovnocenné) služební místo a ze všeho výše uvedeného plyne účelovost postupu.
23. K tomu žalovaný v duplice ze dne 14. 3. 2019 doplnil, že pro služební místo, na něž byla žalobkyně převedena, je stanoven obor Legislativa a právní činnost, pro který nemá žalobkyně vykonanou úřednickou zkoušku. Povinnost úspěšně vykonat tuto zkoušku je stanovena v § 35 odst. 1 zákona o státní službě a i státní zaměstnanec s odbornou praxí ji musí vykonat, jelikož zákon o státní službě neumožňuje její získání jinak než jejím úspěšným vykonáním. V případě žalobkyně se jedná o splnění povinností ze zákona a nelze z toho dovozovat jakékoli pochybnosti služebního orgánu o vhodnosti služebního místa. Takový postup v rámci hodnocení je standardem služebních orgánů. Zařazení jiné státní zaměstnankyně na dané místo proběhlo zcela v souladu s § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě, jako jediná z odvolaných zaměstnanců měla dlouholetou praxi přímo v oboru veřejných zakázek,

měla zkušenosti s vedením dané agendy a s vykonáváním konkrétních činností v tomto útvaru. Místo ředitele odboru hospodářské správy bylo obsazeno na základě výběrového řízení, do kterého se žalobkyně nepřihlásila.

24. Žalobkyně následně zaslala soudu tripliku ze dne 5. 11. 2019, v níž uvedla, že mocenské podrobování úředníku ze strany státu pracím, které si úředník dobrovolně nevybral nebo s jejich výkonem nesouhlasí, je v rozporu s čl. 9 Listiny základních práv a svobod (dále jen jako „Listina“). Vzhledem k tomu, že byla navíc převedena na pozici, která vyžaduje složení úřednické zkoušky, byla mocensky přinucena se na takové povolání připravovat a skládat úřednickou zkoušku. Takový postup služebního orgánu je taktéž společensky nebezpečný a nabourávající principy demokratického státu. Žalobkyně má za to, že je na každém občanovi, aby si sám své povolání zvolil z pohledu druhu, jeho náročnosti a veškerých podmínek a okolností, které se s tím pojí. Žalobkyně namítla i nerovné zacházení oproti jiným zaměstnancům podle zákoníku práce nebo zaměstnancům ozbrojených složek, kteří mají vždy volbu, zda přijmou jinou pozici, nebo zvolí odbytné/odstupné, a odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, čj. 8 Ads 301/2018-45. K vhodnosti služebního místa doplnila, že v prvostupňovém rozhodnutí státní tajemník MZdr uvádí seznam volných míst, jejichž vhodnost či nevhodnost je založena na hledání důvodů, proč místo vhodné není, ve většině je tímto důvodem běžící výběrové řízení, případně že žalobkyně nesplňuje příslušný obor nebo bezpečností prověrku, aniž by bylo posouzeno, čím by žalobkyně mohla předpoklady splňovat. Naproti tomu u služebního místa, kam byla převedena, je odůvodnění postaveno pouze na pozitivních předpokladech, tedy proč by takové činnosti mohla žalobkyně vykonávat. Hodnocení tedy bylo provedeno zcela účelově, parametricky nevyváženě a neobjektivně, posuzovaly se odlišné parametry a nebyla snaha zjistit názor žalobkyně. Nabídnuty byly žalobkyni dvě pozice, z nichž jedna byla na dobu určitou a u druhé šlo o ředitele odboru s téměř všemi obory i činnostmi jinak zaměřenými než předchozí pozice žalobkyně, proto je odmítla, není jí však zřejmé, proč tyto pozice jí byly nabídnuty a na další byla zařazena bez toho, aby se jí někdo dotázal. Služební orgány se navíc nedostatečně vypořádaly s požadavkem hledání vhodného místa v Brně. Žalobkyni bylo vytýkáno, že nebyla aktivní při hledání volného místa, k čemuž jí byl zřízen neveřejný přístup do systému ISoSS. V tomto systému jsou však uvedena pouze místa, na něž jsou již vypsaná výběrová řízení, služební orgán se jí tak snažil přimět, aby se do nich hlásila, čímž by mu pomohla překlenout povinnost přednostně obsazovat volná místa úředníky zařazenými mimo službu. Žalobkyně navíc má za to, že pro výběrová řízení na pozice představeného nesplňovala podmínku pro účast dle § 55 odst. 3 písm. a) zákona o státní službě, tato situace se změnila až novelou zákona o státní službě z r. 2019. Na závěr pak žalobkyně poukázala na citelný zásah daných rozhodnutí do jejího osobního i profesního života.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

25. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen jako „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

26. Soud o žalobě rozhodl v souladu s § 51 s. ř. s., neboť oběma účastníkům byla doručena výzva k vyjádření, zda souhlasí s rozhodnutím bez jednání, spolu s poučením, že nevyjádří-li se do dvou týdnů od doručení této výzvy, má se za to, že souhlas byl udělen, přičemž oba účastníci s rozhodnutím bez jednání výslovně souhlasili.
27. Dle § 23 odst. 2 zákona o státní službě na přijetí do služebního poměru, zařazení na služební místo a na jmenování na služební místo představeného není nárok.
28. Dle § 24 odst. 1 zákona o státní službě se na obsazení volného služebního místa koná výběrové řízení. Dle § 24 odst. 2 zákona o státní službě se výběrového řízení může zúčastnit státní zaměstnanec nebo jiná osoba za podmínek stanovených tímto zákonem. Dle § 24 odst. 5 zákona o státní službě se výběrové řízení podle odstavce 1 nekoná, postupuje-li se podle § 47, § 49 odst. 2 až 5, § 51 odst. 5 nebo 6, § 61, 67 nebo 70. Výběrové řízení se dále nekoná, jedná-li se o zařazení státního zaměstnance na služební místo uvolněné v souvislosti s vysláním k výkonu služby v zahraničí; to neplatí, jde-li o služební místo představeného. Výběrové řízení se též nekoná, obsazuje-li se volné služební místo postupem podle jiného zákona.
29. Dle § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě se státní zaměstnanec převede na jiné služební místo, nemůže-li vykonávat službu na dosavadním služebním místě v důsledku odvolání ze služebního místa představeného.
30. Dle § 62 odst. 1 zákona o státní službě, nemůže-li být státní zaměstnanec v případech uvedených v § 61 odst. 1 písm. b) až h) nebo § 61 odst. 2 písm. a) převeden na jiné služební místo, protože žádné vhodné není volné, nebo nemůže-li být v případech uvedených v § 70 odst. 3 zařazen na volné služební místo, zařadí se mimo výkon služby, nejdéle však na 6 měsíců.
31. Dle § 149 odst. 3 zákona o státní službě lze státnímu zaměstnanci osobní příplatek přiznat, zvýšit nebo snížit též v souvislosti s jeho zařazením, převedením nebo jmenováním na jiné služební místo.
32. Co se týče první námitky žalobkyně ohledně neúplného zjištění skutkového stavu, soud nemůže žalobkyni v obecné rovině přisvědčit.
33. Státní tajemník MZdr jako služební orgán I. stupně je při svém rozhodování v řízení ve věcech služby vázán mj. i základními zásadami správního řízení tak, jak jsou vyjádřeny v § 2 až § 8 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „správní řád“). Jednou z těchto zásad je i zásada materiální pravdy, zakotvená v § 3 správního řádu, dle níž postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
34. Aby byla tato zásada naplněna, je tedy nutné, *„aby skutková stránka věci byla zjištěna dostatečně ve vztahu k řádnému posouzení a uplatnění zejména zásad legality (zákonnosti), přiměřenosti a předvídatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Pouze v takovém případě je možno považovat skutkový stav za dostatečně zjištěný“* (viz SKULOVÁ, S. in Skulová, S. a kol. Správní právo procesní. Plzeň: Aleš Čeněk, 2008, s. 71). Za zjišťování skutkového stavu je odpovědný správní orgán, který podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 61/2012 – 15).

35. Zásada materiální pravdy, jak plyne ze znění § 3 správního řádu, tedy není absolutní, neboť správní orgán musí zjistit pouze stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nikoli úplný skutečný stav věci, jak požadoval předchozí zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení. Jak blíže konkretizoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 8. 2008, čj. 1 Azs 59/2008-53 „[a]plikace zásady materiální pravdy zakotvené v § 3 správního řádu z roku 2004 (dále jen "správní řád"), podle něhož správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je pochopitelně limitována určením rozsahu, v němž je zjišťování skutkového stavu nezbytné pro rozhodování správního orgánu v konkrétním případě. V tomto omezení se projevuje jiná zásada správního řízení, a to zásada procesní ekonomie.“
36. Aplikováno na tuto věc, služební orgán není povinen vyhledat všechna volná služební místa ve státní správě, jak předpokládá žalobkyně, ale pouze takový počet míst, v nichž bude schopen najít pro žalobkyni vhodné volné služební místo. Pokud takové místo nalezne, není už povinen podnikat další zjišťování, neboť takový postup by neodpovídal hospodárnosti a procesní ekonomii daného řízení. Služební orgán je jistě povinen v maximální míře chránit práva dotčeného státního zaměstnance, který má být bez své viny převeden na jiné služební místo, avšak není jeho povinností vyhledávat nejvhodnější služební místo ze všech existujících služebních míst, která jsou volná, a to podle názoru daného státního zaměstnance, ale pouze takové místo, které se po posouzení všech relevantních kritérií jeví jako vhodné.
37. Těmito relevantními kritérii jsou zejména kritéria uvedená v čl. 55 odst. 2 Metodického pokynu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 1/2016, kterým se stanoví podrobnosti ke změnám služebního poměru (dále jen jako „metodický pokyn č. 1/2016“), neboť tento pokyn slouží ke sjednocení správní praxe a správní orgány by tak podle něj měly při rozhodování o převedení na jiné služební místo postupovat (viz rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 2. 2017, čj. 15 Ad 4/2016-65), jinak by jednaly v rozporu se zákazem libovůle a zásadou rovného zacházení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2011, čj. 1 Ao 2/2010-185, publ. pod č. 2397/2011 Sb. NSS). Kritérii stanovenými metodickým pokynem č. 1/2016 jsou: zdravotní hledisko a zdravotní způsobilost, požadované vzdělání a kvalifikace, schopnosti státního zaměstnance a jeho dosavadní zkušenosti, obory služby, služební úřad (stejný nebo jiný), služební působiště, resp. místo výkonu služby, zařazení do platové třídy a přístup státního zaměstnance k převedení. Služební orgán by měl nejprve posoudit, zda je vhodné volné služební místo v rámci téhož služebního úřadu, a pokud takové místo není, měl by posoudit, zda je k dispozici v jiném služebním úřadu. Je však nutné připomenout, že převést státního zaměstnaného na služební místo v jiném služebním úřadě je možné pouze se souhlasem tohoto jiného služebního úřadu, který nelze nijak vynucovat (viz § 162 odst. 3 služebního zákona – „Pokud se rozhodnutí služebního orgánu má týkat působnosti jiného služebního orgánu, lze ho vydat jen s jeho souhlasem.“). Pokud tedy žalobkyně argumentuje tím, že služební orgán nebyl ve vyhledávání vhodného volného místa v ostatních služebních úřadech dostatečně aktivní a důrazný, soud připomíná, že nelze jiný služební úřad nutit, aby převedl žalobkyni na volné služební místo ve své působnosti.
38. Soud uzavírá, že pokud služební orgán i žalovaný výše zmíněnými kritérii v maximální možné míře řídili a po shromáždění podkladů, které jsou obsahem správního spisu, měli za to, že našli vhodné volné služební místo pro žalobkyni, a

tak již neprováděli další zjišťování vhodných volných služebních míst, nelze takovému postupu v obecné rovině ničeho vytknout. Taková námitka je proto neopodstatněná.

39. V daném konkrétním případě žalobkyně soud rovněž dospěl k závěru, že skutkový stav byl zjištěn v potřebném rozsahu, aby bylo možné považovat zásadu materiální pravdy zakotvenou v § 3 správního řádu za naplněnou. Tento závěr soudu úzce souvisí i s dalšími námitkami žalobkyně, a to ve vztahu k právnímu názoru služebního orgánu i žalovaného, že výběrové řízení je překážkou pro to, aby na takové služební místo byla žalobkyně převedena. Soud s tímto názorem souhlasí.
40. Je jisté pravdou, že pokud je osoba přijata do služebního poměru, což pro ni znamená i zvýšené množství povinností oproti běžným zaměstnancům podléhajícím právní úpravě zákoníku práce (viz § 77 služebního zákona), musí být tyto zvýšené povinnosti vyváženy i silnějšími právy a zvýšenou ochranou takového státního zaměstnance v průběhu služby. Tato ochrana se projevuje mj. v tom, že státní zaměstnanec, který byl odvolán ze svého původního služebního místa, nebo jehož služební místo bylo zrušeno, není automaticky propuštěn pro nadbytečnost, ale služební orgán je povinen mu nalézt jiné vhodné místo ve služebním úřadě, příp. i v jiných služebních úřadech. Takové řešení, tedy převedení státního zaměstnance dle § 61 zákona o státní službě, je nutno vždy upřednostnit před zařazením mimo výkon služby dle § 62 zákona o státní službě. Pokud se však takové vhodné služební místo přesto nepodaří nalézt, státní zaměstnanec je zařazen mimo výkon služby na dobu nejdéle 6 měsíců s 80 % dosavadního platu a po uplynutí těchto 6 měsíců skončí rozhodnutím služebního orgánu jeho služební poměr, avšak státní zaměstnanec má poté nárok na příslušné odbytné.
41. Ani v rámci této zvýšené ochrany státního zaměstnance však nelze na druhé straně ignorovat, že pokud je vyhlášeno výběrové řízení, nelze postupovat zcela libovolně a zrušit jej pokaždé, pokud se v jeho průběhu objeví státní zaměstnanec, který by měl být na takovou pozici převeden. Takový postup by odporoval zásadám zákazu libovůle, transparentnosti a rovného zacházení. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2017, čj. 10 Ads 316/2016-50, v němž tento konstatoval: „Podle § 23 odst. 2 zákona o státní službě platí, že na přijetí do služebního poměru, zařazení na služební místo a na jmenování na služební místo představeného není nárok. Nejvyšší správní soud se ve svých rozhodnutích opakovaně zabýval vztahem mezi vrchnostensky nadřízeným orgánem, který je způsobilý svými úkony ovlivňovat právní postavení osob, a osobou, která tento orgán o něco žádá, a zkoumal procesní možnosti žadatele a rozsah soudního přezkumu v situaci, kdy žadatel nemá nárok na získání určitého oprávnění či obecněji řečeno nárok na výsledek. Z jeho judikatury plyne, že i v těchto případech má žadatel právo na to, aby orgán při svém postupu respektoval procesní pravidla, aby neuplatňoval libovůli, aby rozhodoval v obdobných věcech obdobně, aby neporušoval zákaz diskriminace (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, sp. zn. 6 A 25/2002, č. 906/2006 Sb. NSS, ve věci státního občanství; rozsudky ze dne 27. 4. 2006, čj. 4 Aps 3/2005-35, č. 905/2006 Sb. NSS, a ze dne 21. 5. 2008, čj. 4 Ans 9/2007-197, ve věci jmenování do funkce soudce; volněji též rozsudek ze dne 17. 12. 2009, čj. 9 As 1/2009-141, ve věci průběhu a výsledku státní souborné zkoušky); soudní přezkum se pak omezuje právě na dodržení těchto obecných pravidel. (...) Soud může přezkoumat, zda je postup správního orgánu řádný a nediskriminační, jen tehdy, má-li tento postup vůbec nějaká navenek seznatelná pravidla – ať už obsažená v právních či

vnitřních předpisech, vytvořená dlouhodobou ustálenou praxí, která zakládá legitimní očekávání, či založená individuálním příslibem správního orgánu. Postup služebního orgánu podle § 28 odst. 4 zákona o státní službě (tj. „v druhém kole“ výběrového řízení) se však neřídí žádnými pravidly, jejichž dodržení (či jejichž míru dodržení) by bylo možné přezkoumat v řízení před správním soudem.“

42. Ačkoliv tedy samotné výběrové řízení žádná konkrétní pravidla, která by bylo možné přezkoumat, nemá (kromě obecného pravidla zákazu diskriminace v nejobecnějším smyslu, tedy ve smyslu příslušných článků Listiny), to, za jakých podmínek je možné jej zrušit, případně vůbec nevyhlašovat, podléhá zákonné úpravě a případné správní praxi služebního orgánu. Jelikož je v tomto případě zákonná úprava velmi kusá a týká se pouze okolností, za nichž se výběrové řízení nevyhlašuje (viz § 24 odst. 5 zákona o státní službě), je nutno další postup při zrušení výběrového řízení řídit správní praxí, neboť jinak by takové zrušení výběrového řízení vykazovalo znaky libovůle a nerovného zacházení. Pokud tedy bylo již výběrové řízení vyhlášeno a neproběhl neúspěšný výběr z přihlášených žadatelů (tím je i případ, kdy vybraný nejúspěšnější žadatel není přijat, zařazen na služební místo nebo jmenován), nelze jej bez dalšího zrušit pouze z toho důvodu, že se v jeho průběhu objevil státní zaměstnanec, který má nárok na převedení na vhodné služební místo ve smyslu § 61 a § 62 zákona o státní službě.
43. Navíc, jak již soud podotkl výše, služební orgán nemůže žádným způsobem ovlivnit to, zda jiný služební úřad bude souhlasit s převedením státního zaměstnance na volné služební místo, které se v jeho rámci nachází, tím spíše jej nelze nutit, aby rušil výběrová řízení, která na dané služební místo již v době předcházející vzniku okolností předvídaných v § 61 zákona o státní službě vyhlásil.
44. Soud v daném případě pouze doplňuje, že dané místo je sice fakticky zatím volné, nelze však na něj z výše uvedených důvodů státního zaměstnance převést. Proto ani tuto námitku neshledal opodstatněnou.
45. Co se týče námitky nepředvídatelnosti rozhodnutí služebního orgánu, ani zde soud žádné pochybení služebního orgánu neshledal.
46. Ačkoliv metodický pokyn č. 1/2016 doporučuje projednat se státním zaměstnancem, kam bude převeden, právě i s ohledem na posouzení vhodnosti volného služebního místa, není takové projednání povinností. Žalobkyně přitom byla v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu vyzvána, aby se seznámila se shromážděnými podklady rozhodnutí, čehož také využila, byl jí tedy dán dostatečný prostor k případnému vyjádření nebo dalším návrhům. Jediné vyjádření, které žalobkyně k daným podkladům poskytla, bylo, že souhlasí s vyhledáváním vhodného služebního místa rovněž se služebním působištěm v Brně. Státní tajemník MZdr proto doplnil podklady o dotazy na služební úřady se sídlem v Brně a s obdrženými odpověďmi žalobkyni opět seznámil. Žalobkyně však zůstala v řízení pasivní, nijak se k daným podkladům, tedy lustracím ze systému ISoSS a odpovědím jiných služebních orgánů na dotazy ohledně vhodného volného služebního místa, nevyjádřila. Neuvedla, zda považuje některé z volných míst za vhodné, nebo zda nepovažuje za vhodné ani jedno z těchto míst, nesdělila, zda považuje za daných okolností za vhodnější zařazení mimo výkon služby, ani nenavrhla jiné vhodné volné služební místo, na něž by dle svého názoru mohla být převedena. Rovněž dvě jí nabízená volná služební místa v Úřadu vlády

odmítla. Služebnímu orgánu lze jistě vytknout, že žalobkyni neseznámil se skutečností, že ji plánuje převést na místo na současném služebním úřadu v legislativním odboru, čímž by došlo k menšímu zásahu do profesního i osobního života žalobkyně, přesto však žalobkyně kromě tvrzeného dotazu při seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí jinou snahu o to, aby dala najevo svou vůli ohledně vhodného služebního místa pro ni, nevyvinula. Takový postup žalobkyně skutečně nemůže být přičítán k tíži služebním orgánům, jak správně podotkl žalovaný. Je logické, že s ohledem na pasivitu žalobkyně pak nemohl služební orgán k jejímu postoji k převedení na dané služební místo, příp. služební místo jiné, jako kritériu dle čl. 55 odst. 2 metodického pokynu č. 1/2016 přihlížet.

47. Soud k tomu podotýká, že ačkoli je pravdou, že nikdo nemůže žalobkyni nutit, aby nahradila povinnosti služebního orgánu při vyhledávání vhodného volného služebního pro její osobu tím, že se bude hlásit do výběrových řízení, přesto má soud za to, že dalším důkazem o pasivitě žalobkyně je i to, že se do žádného výběrového řízení až do rozhodnutí o svém převedení nepřihlásila, ačkoliv tak učinit mohla. K vedlejší námitce žalobkyně, že služební místo v jejím služebním úřadě, které pro ni bylo vhodné, bylo obsazeno skrze výběrové řízení, soud uvádí, že v případě, že je zde volné služební místo, které je vhodné pro větší počet zaměstnanců, je rovněž v rámci zachování zásad transparentnosti, nediskriminace a rovného zacházení vhodné vyhlásit na takové místo výběrové řízení, aby se předešlo možným sporům o to, kterému státnímu zaměstnanci dát při převedení na dané služební místo přednost. Pokud je naopak z více zaměstnanců, kteří mají být převedeni na jiné služební místo, vybrán pouze jeden z nich, který je na toto místo převeden, je služební orgán povinen tento postup dostatečně odůvodnit. Žalobkyně však danou námitku uplatnila až ve své replice ze dne 20. 12. 2018, žalovaný se tak touto konkrétní námitkou nemohl v napadeném rozhodnutí zabývat a soud k ní nemohl vzhledem k zásadě uvedené v § 71 odst. 2 věte druhé s. ř. s. rovněž přihlídnout.
48. Následně se soud zabýval poslední námitkou žalobkyně ohledně vhodnosti daného služebního místa, na nějž byla rozhodnutím služebního orgánu, potvrzeným žalovaným, převedena.
49. Soud zde ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že služební orgán postupoval správně, když dle čl. 55 odst. 2 metodického pokynu č. 1/2016 shromáždil dostatečný počet údajů o volných služebních místech, a to i v ostatních služebních úřadech v Praze a Brně (čímž zachoval kritérium stejného služebního působiště, příp. působiště, o nějž projeví zájem sám státní zaměstnanec), a jelikož shledal, že v ostatních služebních úřadech nedisponují vhodnějším volným služebním místem a našel přiměřeně vhodné služební místo ve svém služebním úřadě, žalobkyni na něj převedl. Jestliže totiž služební orgán nemohl nalézt jiné vhodné volné služební místo na ostatních služebních úřadech, byl povinen převést žalobkyni na sice méně, ale stále vhodné služební místo v rámci své působnosti. Tento postup odpovídá zásadě, že státního zaměstnance je vždy nutno nejprve převést na jiné vhodné volné služební místo, a až tehdy, kdy se žádné takové bez větších pochyb nenajde, lze jej zařadit mimo výkon služby.
50. Z napadeného rozhodnutí plyne, že služební orgán přihlédl zejména k dosaženému vzdělání žalobkyně, jejímu předchozímu zařazení do platové třídy a schopnostem a zkušenostem, které na svém předchozím služebním místě mohla získat, rovněž hledal služební místo, kde je služební poměr koncipován na dobu neurčitou. To, že se

neshoduje ani v jednom bodě obor služby s obory, které žalobkyně na předchozím místě vykonávala, sice není optimální, ale služební orgán i žalovaný dostatečným způsobem odůvodnili, proč k takovému kroku přistoupili, tedy že v ostatních služebních úřadech byla volná služební místa, která se oborem služby sice lépe shodovala s původními obory žalobkyně, avšak ta nesplnila některé další požadavky, které byly na těchto místech na státního zaměstnance kladeny. Skutečnost, že žalobkyně danou činnost dosud nevykonávala, nemůže být překážkou jejího převedení, neboť podobně jako jakýkoli jiný nový pracovník jistě dostala prostor pro zapracování se na novou činnost, navíc, jak správně poukázal služební orgán, má zkušenosti z průřezových oblastí, které může při tvorbě příslušné legislativy jistě zúročit.

51. Žalobkyně se mýlí, pokud poukazuje na to, že dané vybrané místo musí být rovnocenné, resp. nejvhodnější. Jak plyne z § 62 odst. 1 zákona o státní službě i metodického pokynu č. 1/2016, který jej provádí, u vybraného místa postačuje, pokud je vhodné, přičemž tuto vhodnost je nutno posuzovat z hlediska příslušných kritérií dle čl. 55 odst. 2 metodického pokynu č. 1/2016. Pokud však některé z daných kritérií neodpovídá přechodnému služebnímu místu, neznamená to bez dalšího, že takové místo není pro státního zaměstnance vhodné, vypovídá to pouze o tom, že dané služební místo není rovnocenné. Vhodnost bez dalšího neznamená, že nové služební místo přesně odpovídá místu předchozímu, ale postačuje, pokud se k tomuto alespoň dostatečně blíží. Jestliže stejně jako v případě žalobkyně nelze nalézt volné služební místo s byt' jen jedním stejným oborem služby z důvodu nesplnění ostatních stejně relevantních požadavků, nelze na naplnění oboru služby zcela bezpodmínečně trvat a je možné nalézt takové volné služební místo, které se tomu původnímu dostatečně blíží vykonávanými činnostmi, jak služební orgán v případě žalobkyně učinil. Soud konstatuje, že v projednávané věci služební orgán i žalovaný řádně a podrobně vysvětlili, proč mají za to, že dané služební místo odpovídá kvalifikaci, schopnostem a zkušenostem žalobkyně a že se ve svých činnostech podstatně blíží činnostem, které žalobkyně vykonávala na svém předchozím služebním místě, přičemž soud shledal toto odůvodnění jako dostatečné.
52. Ani to, že došlo k poklesu finančního ohodnocení žalobkyně na novém služebním místě, neznamená, že je pro žalobkyni nevhodné. Soud k tomu předně připomíná, že stejně jako na jmenování na služební místo představeného není nárok, tak není nárok ani na setrvání na takovém místě, pokud dojde k okolnostem, které zákon předpokládá (zrušení místa nebo odvolání státního zaměstnance z pozice představeného). Vysoké finanční ohodnocení žalobkyně v předchozím služebním místě vyplývalo z toho, že se jednalo o služební místo představeného, s nímž byly spojeny určité požitky, jako příplatek za vedení, služební vozidlo apod. Byl s ním rovněž spojen vyšší osobní příplatek odpovídající odpovědnosti, kterou žalobkyně v dané pozici měla a kterou již nyní nemá. Jelikož služební orgán nenalezl pro žalobkyni vhodné služební místo ve shodné platové třídě, převedl ji na místo, které je jen o jednu třídu níže, avšak není již místem představeného, čímž se snažil maximálně omezit dopad rozhodnutí do poměrů žalobkyně, ačkoliv byly i přesto značné. Ani pokles osobního příplatku jako nenárokové složky platu nelze služebnímu orgánu vyčítat, jak činí žalobkyně, neboť zákon o státní službě v § 149 odst. 3 s danou situací výslovně počítá, když předpokládá případné snížení tohoto příplatku v souvislosti s převedením státního zaměstnance na jiné služební místo. Pokud tedy na novém

služebním místě osobní příplatek žalobkyně neodpovídal výši osobních příplatků ostatních státních zaměstnanců na týchž pozicích, ačkoliv dosáhli v předchozí době stejného služebního hodnocení, byl služební orgán oprávněn v souvislosti s převedením osobní příplatek žalobkyni snížit na hladinu odpovídající právě výši příplatků těchto státních zaměstnanců, a to v souladu se zásadou rovnosti v odměňování (srov. čl. 28 Listiny).

53. Taktéž tuto námitku tedy soud neshledal jako opodstatněnou.
54. Ke zbývajícím námitkám, které žalobkyně uplatnila v replice ze dne 20. 12. 2018 a triplice ze dne 5. 11. 2019, pak soud nepřihlédl, neboť byly uplatněny až po uplynutí lhůty k podání žaloby, v níž je také jediné možné žalobu rozšířit o další žalobní body (§ 71 odst. 2 věta druhá s. ř. s.).

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

55. Vzhledem k všemu výše uvedenému soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
56. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jelikož žalobkyně byla ve věci neúspěšná a žalovanému nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. září 2020

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: